

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נה.

עין מושפט נר מצוה

א [מיי] פ"א מהל' מדין
הל' ג:
קב"ב ג מיי פ"ג מהל'
ענין הל' יא:
קב"ה ד ה מיי פ"ג מהל'
טוען וטוען הל' א
מנע ענין זה טוע"ע ח"מ
ס"י מה מיי פ"ג מהל'
קב"ו ו מיי פ"ג מהל'
אבות הל' א סנה
ענין מה טוע"ע א"ע ס"י
לא ספ"ה א וס"י ס"י
פ"ג:
קב"ו ז מיי פ"א מהל'
מעילה הל' א סנה
ענין ר':
קב"ה ח מיי פ"א מהל'
גולה ופסדה הל'
יב סנה ענין ע"ב טוע"ע
ח"מ ס"י רנע ספ"י ז וס"י
רנע ספ"י א:
קב"ט ט מיי פ"ג מהל'
ט סנה ע"ב טוע"ע
ק"מ ס"י שס"י א:
ק"י י מיי פ"ג מהל'
מכירה הל' ד סנה
לאח"כ טוע"ע ח"מ ס"י
רנע ספ"י ה:
קב"א כ מיי פ"ג מהל'
סנהדרין הל' יא
מנע ענין ק"ו טוע"ע ח"מ
ס"י ו:
קב"ב ל מיי פ"ג מהל'
גולה ופסדה הל'
א סנה ענין ע"ב טוע"ע
ק"מ ס"י רנע ספ"י א:
קב"ג מ מיי פ"ה מהל'
מעשר ע"ב הל' ד
מנע ענין ק"ו:

תורה אור השלם
1 וקראש על המזבח
הוקדו בו לא תבנה ובער
עליהן הפתח עיצב בפק
בבקר וקראש עליה העלה
והקטיר עליה לחיב
השקלים: וקראש ו
2 ואת אשר קטא מן
הקדש ישלם ואת
תמישורו יספ עליו ונתן
אתו לבחן ודבוקן יכפר
עליו באיל הקאשם ונסחם
לו: וקראש הו טו

מוסף תוספות

א. וע"כ למעוטי מדין
הקדש קאתי. מוס' ה"א"ש.
ב. דאשכחן שפיר טוף
הקדש שהוא בו פדיון.
ג. המיוחדים לברוק
הבית. ר"פ. ד. דקד"ל א
מזא יפות פתח פתורה
אותן שאינן יפות כ"כ.
ר"פ. ה. ובע"ז ודבוקן
דמריב בסיפא דבריתא
אפילו שלמים אל משכחת
מירי דתיחי בהמה מטאה
למעוטי אה אל אמצע
הקדש וכו' מ"מ מחלת
הביתא. כל כמה דלא
מיתור לן קרא דאיכא
לאוקמה למעוטי אן
כליה לשמים לא הנה ליה
למינקט תחילת הקדש.
מוס' ה"א"ש [וע"כ מהר"ס].
1. בפ"ק דהגיגה [ו.]. מוס'
ה"א"ש. 2. התיבון. מוס'
[ו.]. [ו.]. [ו.]. [ו.].
שניהם הוו תמורה. ר"פ.
ט. לאו בקדשי מובה.
מוס' ה"א"ש. 7. אלא. מוס'
ה"א"ש. 8. והרמיה לברוק
הבית. מוס' ה"א"ש.
9. כדאיתא בתמורה [ו.].
ובבכורות [ד.]. מוס'
ה"א"ש. 10. פי בקניו והוא
ישלם. וקשה דלא קתני
בהו ויד הקדש על
העלוינה כמו ברישא
ועוד.
דברישא דוקא יד של
קדש על העלוינה ואם שיה פחות ישלם ולא יתא מחולל לגמרי עד שישלם דאין ברעונו לחלל שיה מנה על פירוה אבל
מוס' ה"א"ש. 11. שאמר בחמט שלמים. מוס' ה"א"ש. 12. הקדש שיה מנה שחיללו על שיה פרוטה מחולל א"ע"פ שערין
לא הוסיף דרמים. מוס' ה"א"ש.

איתא תוס' מה י"ש לי לרבות פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים
מנין לרבות קדשי קדשים וקדשים קלים ת"ל צהמה טמאה
ואם כל צהמה טמאה וכי פריך לעיל בשלמא כולה לשמים
למעוטי קדשים קלים דליכא מעילה לא מסיק אדעתיה מסוף
הצרייתא דמרבא אף קדשים קלים:
גדמייה אהיתת הקדש. וא"ת
אם כן קרא למה לי אי
למעוטי סוף הקדש הא אין חומש
שייך בו כיון שאין נפדה עוד א"ל
כגון שלקח אצניס כ"ד לשקטן
בצנין ומלך עליהם לפדות א וקטרי
אפ"ה סוף הקדש כיון שמחילה
היה דעתו לשקטן אי נמי כגון
שנפל בצנין ורובה לפדות האצניס אי
נמי הצרייתא פריך מ"ל למעוטי אמצע
הקדש דלמא קרא לא איתא אלא
למעוטי אין כולה לשמים א:
העולה עולה ראשונה. הכוונה
ראשונה בצרכנות צפרשת
פינחס והיינו תמיד של שחר וכן פי'
רש"י פרק תמיד נשפט (פסחים דף
נח: ושם) אי נמי ראשונה שהקריבו
ישראל ומדבר [למאן] דלמרי א ועולת
תמיד הוא אי נמי ראשונה לחינוך
המוצח כדאמר בהמכלת (מנחות דף
מט: ושם) אין מחנכין את המוצח אלא
בתמיד השחר:
פרה זו תחת פרה של הקדש
הקדשו פדיו. ור"ת והכתיב
[ויקרא טו] והיה הוא ומתורמו יהיה
קדש י"ל דהכא ו מיי"ר יקדשי צדק
הצית ואפילו בתמימים דלמרי צדק
תמורה (ד' ה:). התמימים תמימים
לצדק הצית א"ע"פ שזעור בלא
מעשה מה עשה עשוי א והא דלמרי
התם כל הרלוו לגבי המוצח אינו
יוצא מידי מוצח לעולם היינו דכשפדיון
אומט מוכרין אותו לכרי עולות א אי
נמי מיי"ר אפילו בקדשי מוצח ויגון
שקדס המוס להקדש דלמרי עושה
תמורה א אלא אין לפרש דמיי"ר אפילו
קדס הקדשו למונו וכגון לידו אקודש
דלא עביד תמורה אלא היכא דלמרי
ידו אחולין דפרה זו תחת פרה של
הקדש משמע דידו אחולין:
מלית זו בחמש סעיפים הקדשו
פדיו. ר"ת א"ל לא גרסין יד
הקדש על העלוינה דכיון שנתכונן
לחלל הקדש אפילו שיה הרבה על
דבר מועט מחולל דקאמר שמואל
לקמן א אלא צרישא שלל הכיר
שום שיה לא היה דעמו לקנות
הקדש אלא לחללו שיה צדוה
לכך ישלם א והמויר ד הקדש
על העלוינה ולכך לא עירב לשנות
הצנות יחד:

ותנא דידן מאי טעמא א תני
ישיבת הדיינין. מימה לישני
דאית ליה דרב קטינא דנוקקין אפילו
לפחות משוה פרוטה דבסמון אמר
דלוי דתני ישיבת הדיינין לא אילטרין
אלא לאפוקי דרב קטינא ו"ל דמסקין
דבתחילת דין מודה רב קטינא דזענין
שיה פרוטה להכי פריך ומנא דין
ישתני ישיבת הדיינין דמשמע תחילת
ישתני וכו' מנא דלוי לאפוקי דרב
קטינא א (מנ"כ דרב קטינא אית
ליה דנוקקין אפילו להתחיל ולישא):
כמאן

באמצע הקדש ליתא. נהי דצסקוף הקדש לא משכחת לה משום
דלא למזבח חזיא ולא לשקטנה בצנין מיהו בהקדש שני משכחת
לה שמתפיסה תחת אחר וחוזר ופודה אותה: לפי שאינה צסקוף
הקדש ומשום הכי אימעטי אמצע הקדש מינה דמפרש ואזיל:
(א) (סוף הקדש. אמצע הקדש) דממין
לסוף הקדש: מה סוף הקדש. נפקא
לן מינה דמעטע מחומש: אף אמצע
הקדש כו'. וסוף הקדש ודאי בלא
מעוטה דקרא נמי לא שייך ביה
חומש דהא לא פריך ליה מיהו
אחיו מעוטה דקרא לקרא לדמויי ליה
אמצע הקדש דבלאו מעוטה לא
מזית למיגמר אמצע הקדש מסוף
הקדש דהתם משום דלא שייכא ביה
חומש הוא: כדאמר רבא כו'.
כלומר כדאמר א"ע מעוטה אמצע
הקדש מינה כדאמר רבא צסקר
יומא (ד' לה:). העולה דכתיב
גזי סדר המערכה וצער עליה
ההן עלים צסקר צסקר וערך
עליה העולה ה' יתירה דריש
שמהא היא ראשונה שלא היא
הקטר קודם לתמיד של שחר:
הקדשו פדיו. א"ע"פ שלא שם דמים
קצובין דקיימא לן א הקדש שיה מנה
שחיללו על שיה פרוטה מחולל ושרי
לאהתגויי מינה ומיהו יד הקדש
על העלוינה שם דמים הללו ימירי
הקדש יתר עליהם דקרא על וחס:
טליט זו בחמש סעיפים הקדשו
פדיו. א"ע"פ שאינו שיה ולא תימא
הואיל ושם לה דמים ואינה שיה
כמה שאמר אין דכרו כלום אלא
הקדש פדיו והוא יסלים: על הקדש
אם חוזר ופדה את זה:
בתנאי האונאה ארבעה כסף.
למקח סלע וכדאמרן דהוה ליה שמו:
והטענה שמי כסף. שאין צבועת
הדיינין על הטענה פחותה משמי
כדאמרן (ע"ל ד' טו). מלשר תאלד
ממנו א פרט לאצדקה שאין זה שיה
פרוטה: ויוליכו אחריו. אם הודה
שצבע לשקר דלא הוה ליה כפרה
עד שיחזירו לידו ממש ולא לשלוחו
דכתיב (במדבר ה) ונתן ללשך אשם
לו: **גבול** ויגישו ונתן האונאה
פרוטה. גבול אם היה המקח צבוע
פרוטות: אין אונאה לפרוטות.
צבועת אשם צבע לשקר ולהוליכו
אחריו: וישבע הדיינין צפרוטה.
למי שיש לו עדים או שחייב מודה
ודוהו מלשלם ישבו הדיינין ויכופו
אותו: **תנא** גזל. מכיון דמנא גזל
צפרוטה ש"מ ממונה הוא וכפיין:
הנך אצטרין ליה גזל. לאשמועינן
דיוליכו אחריו: א"ע"ג דוג. צין
מזילה להכריזה: **למי** מעשר צפרוטה.
דצירי מהכי לא תפיס פדיונו:
לרבות

הקדש על העלוינה ואם שיה פחות ישלם ולא יתא מחולל לגמרי עד שישלם דאין ברעונו לחלל שיה מנה על פירוה אבל
מוס' ה"א"ש. 11. שאמר בחמט שלמים. מוס' ה"א"ש. 12. הקדש שיה מנה שחיללו על שיה פרוטה מחולל א"ע"פ שערין
לא הוסיף דרמים. מוס' ה"א"ש.

הקדש על העלוינה ואם שיה פחות ישלם ולא יתא מחולל לגמרי עד שישלם דאין ברעונו לחלל שיה מנה על פירוה אבל
מוס' ה"א"ש. 11. שאמר בחמט שלמים. מוס' ה"א"ש. 12. הקדש שיה מנה שחיללו על שיה פרוטה מחולל א"ע"פ שערין
לא הוסיף דרמים. מוס' ה"א"ש.